

FOAIA DIECESANĂ

Organ al Eparhiei gr. or. rom. a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Prețul inserțiunilor:	Correspondențele se adresează redacțiunii
Pentru „Austro-Ungaria pe an 10 coroane	Pentru publicațiuni oficiale, concurse edicte	„FOAIA DIECESANĂ“
„ „ „ pe 1/2 an 5 „	etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150	iară banii de prenumerațiune și inserțiunile la
„ România și străinătate pe an 14 franci	de cuvinte 6 cor., până la 200 de cuvinte 8 cor.	ADMINISTRAȚIA
„ „ „ „ pe 1/2 an 7 „	de aci în sus 10 coroane	Librăriei și Tipografei diec. în Caransebeș

Schisma cea mare între biserica orientală și cea occidentală

(Continuare)

B) Începerea schismei după mijlocul veacului IX

Împărăteasa Teodora, cunoscută ca una ce a restabilit în anul 842 cinstirea icoanelor, domni mult timp în numele fiului său minor Mihail III și când muri patriarhul Metodie (846), ea dispuse, să fie ales ca patriarh Ignatie, fiul împăratului Mihail I Rhangabe (811—813), care încă de la detronare se află încă într-o mănăstire. Ignatie era un bărbat vrednic, dar prin asprimea lui își făcuse dușmani atât în cler, așa între alții pe Grigorie Asbestos arhiepiscopul din Siracusa, care sta sub patriarhia Constantinoplei și pe care-l depuse Ignatie, tot așa și la curte. Aici Mihail se declară major în anul 856, luă frânele guvernului, asoțiindu-și la tron pe unchiul său Bardas. Dar el ducea o viață foarte desfrinată și sburdalnică, așa că își atrase numele de bețiv și împreună cu tovarășii săi merse așa departe în sburdalnicie, că el însuș parodia în procesiuni publice ceremoniele liturgice ale bisericii. Bardas era un om, caruia îi plăcea sciințele și le proteja, dar domnia arbitrar și era bănuț, că ar fi avut relații chiar cu nora sa văduvă. Patriarhul îl muștră pentru aceasta și-i refușă împărțășirea la serbarea Epifanei din anul 857.

Îndată după aceea Mihail și Bardas cerură patriarhului, ca să tundă în schima monahală în contra voinței lor pe muma și surorile împăratului, pe care voiau să le facă inofensive. Dar patriarhul refușă și aceasta, de aceea fû dat în judecată și pe temeiul unor acuzășii deșerte fû depus și exilat. Prin influința curții i-s'a dat de succesori Fotie, care era investit cu titlul de „șef al gardei“ și foarte stimat pentru talentele și înalta sa erudiție. Astfel veni Fotie pe scaunul patriarhal în 857—858. Mai întâiu a fost tuns în monahism, apoi primi în 5 zile consecutive dela arhiepiscopul din Siracusa, amintit mai sus, hirotesia de lector și subdiacon, cum și hirotonia de diacon, preot și episcop. Deși Fotie era un bărbat ireproșabil,

totuș avansarea lui a trebuit să mănnească pre amicii credincioși ai lui Ignatie; aceștia declarară, că Ignatie a fost depus pe nedreptul, iar Fotie este un usurpator. Ignatienii și foțienii ajunseră la mare dușmănie. Din această cauză Fotie rugă pe împăratul (859) să convoace un sinod, la care tură invitați și patriarhii orientali cum și papa Nicolae I (858—867). Acesta fiind un bărbat de altmăntrelea foarte vrednic, era prea mult dominat de ideia papală, cu atâta mai mult, că chiar pe timpul acela esise la iveală decretaliile lui Pseudo-Isidor, așa dar pe timpul, când ideia despre un primat jurisdicțional al episcopului Romei era în floare. Nicolae se folosi dar de ocazie, spre a introduce și în orient ideea aceasta și trimise legații săi la sinodul convocat dar le dădu instrucțiuni, că el ia parte nu ca primul membru, ci ca singurul judecătoriu suprem în această afacere, adăugând și impuneri și pretenții. Tot în felul acesta scrise el atât împăratului cât și lui Fotie. Legații săi fură primiți cu mare cinste și cu daruri atât la curte cât și de patriarh, pentru-că și o parte și alta voia să-i aibă favorabili.

Sinodul se adună (861) la Constantinople în biserica sfinților apostoli, în număr de 318 episcopi. Acest sinod este cunoscut și sub numele de întâiu-al doilea sinod din Constantinople, precum și pentru cele 17 canoane date de el. Se cercetă cestiunea lui Fotie și a lui Ignatie. Sinodul (numărând aci și pe legații papei) decise, după ce auzi martorii și vëzû documentele, că Ignatie fû depus în mod legitim și că Fotie de asemeni cu dreptul a ocupat scaunul patriarhal. Tot o dată pretențiunile și impunerile papei cătră împărat și Fotie, fură respinse cu politeță. Ignatienii însă apelară într'un mod foarte umilitoriu la judecata lui Nicolae I. Poate că sentimentul de dreptate a lui Nicolae să fie decis, dar este sigur, că și apelul umilitoriu al ignatienilor precum și ținuta partidei contrare și a sinodului, care a refușat în principiu de și într'o formă politicoasă pretențiile și impunerile papale, au contribuit că Nicolae, când legații săi se întoarseră și-i comunicară rezultatul, pedepși cu excomunicare

pe legați (863), pentru-că n'au ținut samă de plenipotența lor, respinse hotărârile sinodului și declarându-se pentru Ignatie depuse pe Fotie. Hotărârea ce-și asumă Nicolae ca un judecătoriu suprem și așa de neașteptat într'o afacere, în care este chemat ca judecătoriu egal iar nu suprem, a fost foarte ofensătoare la Constantinopole și de aceea fii privită ca nevalabilă și nu fii luată în considerație. Împăratul Mihail III îi respunse în mod foarte aspru și desprețitoriu pentru aceasta și Nicolae scrisse împăratului nu mai puțin aspru. Fotie de asemeni nu ținu samă de acea hotărâre, până în 866, când Nicolae dădu o noaună lovitură bisericii orientale și în special patriarhului din Constantinopole prin răpirea Bulgariei.

Să știe, că Bulgarii au fost convertiți dela Constantinopole în anul 864 și au primit de acolo preoți greci, cari aveau să săvârșească convertirea și se păstorească biserica bulgară. Se pare însă că Bogoris, influențat de contrarii Constantinopolei, se temu ca nu cumva Grecii să-l aducă la atîrnare de Constantinopole și în privința politică folosindu-se întru aceasta de atîrnarea bisericească; căci aflăm, că el, nu fără conlucrarea agenților occidentali, întră curînd în relație cu Roma și făcînd papei Nicolae niște întrebări religioase în număr de 105, îl roagă tot o dată să-i trimită episcopi, cari să păstorească biserica bulgară. Ceva nainte Bogoris primise o epistoală instructivă dela Fotie, acum primi una tot așa și dela Nicolae. Acesta-i răspundea la cele 105 întrebări și-i trimise și episcopi, cari aveau să organizeze biserica bulgară ca o biserică filială a Romei. Când veniră aceștia în Bulgaria, preoții grecesci au fost trimiși cu bățocură la Constantinopole, iar episcopii latini intrară în locul lor și organizară biserica bulgară după ritul latin. Pe lângă aceasta nu uitară a defăima pre Grecii înaintea Bulgarilor, cum făcuse aceasta în scris însuș Nicolae. Ei ziceau Bulgarilor între altele, că preoții greci nu sunt adevărați preoți, pentru-că ei sunt căsătoriți, ceea ce nu este permis unui preot adevărat. Le mai spuneau, că pecetluirea cu sfîntul mir n'are să se facă de preoți, ci numai de episcopi, de aceea pecetluiră din nou pe cei pecetluiți de preoții greci.

La anul 866 când preoții greci se întoarseră din Bulgaria la Constantinopole și se află despre cele făcute de Nicolae și episcopii săi în Bulgaria, o mare măhnire cuprinse pe Grecii, iar Fotie dădu numai de cât în contra latinilor o enciclică aspră, în care-i acuză, că au navălit ca niște tâlhari și au pustit biserica bulgară, că pe lângă aceasta: 1. postesc Sămbăta, 2. despart săptămîna întâiu din Paresime sau Tessarakoste (quadragesima) de celelalte posturi, mîncăud în ea lapte, brînză și altele, imbuibându-se în tot chipul așa că la ei nici nu începe postul mare de Luni, ci abia de Mercuri, 3. resping și disprețuesc pe preoții orientali, cari viețuiesc în căsătorie legitimă, pe când preoții lor trăiesc în concubinate și desfrinare, 4. nu recunosc pecetluirea cu sf. mir făcută de preoți, iar ceea ce este și mai grav, 5. interpretează fals Simbolul, falsifi-

cându-l cu adaose și învățînd, că Duhul Sânt precede nu mai dela Tatăl, ci și dela Fiul, așa dar dela două principii. În enciclica sa Fotie invită pe patriahi, arhi-episcopi și episcopii orientali la un sinod în Constantinopole, să ia o hotărâre în contra acestor necuviințe și cu atît mai curînd, cu cât e bine să se ia o măsură în privința aceasta.

În adevăr în anul următoriu 867 se adună la Constantinopole un sinod numeros, în care se respinseră abaterile latinilor expuse de Fotie și fură condamnate ca eterodoxe, declarînd tot odată și pe Nicolae depus și excomunicat. Hotărârea aceasta fii apoi trimisă împăratului Ludovic II (855-875) prin mijlocirea împăratului Mihail, ca să o primească și el și să o aducă la îndeplinire. Dar înainte de a ajunge hotărârea la apns, Nicolae I murise și lui îi urmă în 867 Adrian II (867-872). Enciclica lui Fotie însă aflase pe Nicolae în viață și el o comunică numai de cât episcopilor franci, cari pe atunci erau în occident cei mai învățați și cari în mare parte primiau învățătura despre purcederea sântului Duh dela Tatăl și dela Fiul, ca să ia cunoscința de dînsa și să combată pe Grecii. În adevăr se ridicară mai mulți teologi franci (episcopi și monahi) cu scrieri polemnice contra Grecilor, căutînd a răspunde la imputările, ce le făceau Grecii, învinovățînd la rîndul lor pe Grecii de eterodoxii.

Îndată după declararea rîșhoiului între cele două părți, între biserica occidentală și cea orientală, acuzându-se între-o alta de eterodoxii netolerabile, urmă la Constantinopole o catastrofă și după aceea o repede schimbare.

Mihail III, desgustat de unchiul său Bardas, porunci să-l omoare încă din anul 866 și-și asoția la tron pe domesticul său Vasilie Macedoneanul. Acum fie că acesta se temea să nu aibă aceeaș soarte dela Mihail, ori că năzuia să rămână singur împărat, el porunci de a omorî pe Mihail (867) și se declară singur împărat (867-886).

Cum raportează toți și chiar adversarii lui Fotie, iar occidentalii mai noi pun faptul la îndoială, de oare-ce Fotie însuș nu vorbește nimic de aceasta, Fotie a oprit dela împărțire pe Vasilie până ce nu să va pocăi. Înfuriat de aceasta, sau dacă oprirea dela împărțire n'au avut loc, de sigur temîndu-se de Fotie ca de un amic al celui ucis, Vasilie Macedoneanul chieamă înapoi pe Ignatie, declară pe Fotie depus și exilat. Spre a se putea justifica de această schimbare, trimise îndată la Roma cu explicarea, că el a împlinit hotărîrea lui Nicolae contra lui Fotie, l-a îndepărtat și în locul lui a pus pe Ignatie patriarhul legitim, totuș fiind trebuință ca procedarea aceasta să aibă o sancțiune serbătorească, roagă pe Adrian II să trimită legați la sinodul ecumenic, pe care împăratul îl convocă la Constantinopole tot odată, pentru a restabili pacea între orient și occident. Adrian II se folosi bucuros de ocazia, ce i se oferea, spre a reînoui încercarea nereușită a lui Nicolae I în privința bise-

ricei grecesci, acum însă cu mai mare speranță de succes și a face, ca autoritatea scaunului roman să fie recunoscută la Grecii, chiar din îndemnul lor. El trimise prin urmare legații săi la Constantinopole la proiectatul sinod ecumenic, totuș cu instrucțiune expresă, că acolo au să publice numai hotărârea de condamnare rostită în Roma contra lui Fotie și o partizanilor lui și să instaleze solemn pe Ignatie în numele și din ordinul Romei, iar la sinod să nu lase pe nimenea, care nu ar recunoaște după o formulă anumită autoritatea și superioritatea fără asemănare și înălțatea bisericii romane.

În anul 869 legații romani ajunseră la Constantinopole și fură primiți cu cele mai mari onoruri până acum încă neobiceinuite, atât de ignațieni, cari și mai înainte se aruncaseră la picioarele papilor din Roma, cum și de curte și împărat, care avea interes a se asigura prin această alianță contra foțienilor, carii erau foarte numeroși. Legații romani luară în serios onorurile făcute și numai decât începură a proceda ca dictatori.

Se adună acum în biserica sf. Sofii așa numitul sinod ecumenic și se deschise sub președența legaților romani. Sinodul se deschise într'un număr neobiceinuit de mic, pentru că pe lângă Ignatie erau față numai 13 episcopi, carii aveau să subscrie formula legaților romani și să între în sinod. În urmă însă începă a se înmulți numărul membrilor sinodului, parte pentru că Ignatie în locul foțienilor depuși hirotoni episcopi noi, cari intrară numai de cat în sinod, iar parte pentru că episcopii, cari până acum ținuseră cu Fotie, trecuseră la ignațienii. Dar până la închiderea sinodului numărul episcopilor adunați abia ajunsese la 102. Fotie fii adus înainte și tratat cu cuvinte foarte aspre. El însă păstra o liniște deamnă și la întrebările, ce i s'au pus, ori nu răspunse nimic ori răspunse prin cuvinte tari din sfânta Scriptură, așa că pe de o parte prin tăcerea sa, iar pe de altă prin răspunsurile, ce le da, scotea din răbdări pe legații romani. Toată cercetarea era făcută cu scopul, de a se dovedi, că la sinoadele ținute în 861 și 867 Fotie ar fi lucrat prin mărturii false și delegați falși și tot de una prin falsificări și înșelăciune, pentru care atât el cât și partizanii săi fuseseră depuși și excomunicați de scaunul roman, ceea ce acum se proclamă sârbătorește și se primi și de sinod. Asupra lui Fotie se revărsară toate insultele posibile; el fii numit eretic și încărcat cu toate anatemele. Dar punctele de diferențe dogmatice și rituale între orient și occident au rămas neatinse. La sfârșit se dădură, după actele grecesci 14, iar după cele latinesci 27 de canoane, cu tendința de a face, ca autoritatea scaunului român în orient să fie inviolabilă. Ignatie, împăratul și membrii sinodului consimțiră la toate acestea. Totuș când ajunseră la subscrierea actelor, Grecii se căiră, că din îndemnul împăratului și a lui Ignatie au zdrobit pe Fotie, că s'au vândut Latinilor și începură a face imputări împăratului și lui Ignatie, că au redus biserica greacă a

fi cu totul sclavă bisericii romane. Actele s'au scris cu imputări reciproce. Fiecare parte acusa pe cealaltă de falsificarea textului; căci Latinii formulară textul în favoarea lor, iar Grecii cântau să scape de aceasta în textul lor cât se poate mai ușor.

(Va urma)

Isus Cristos

— Cu cuvintele s. Scripturi, textul de la Neamțul —

(Continuare)

102. Parabole despre oaia perdută, despre drahma perdută și fiul rătăcit

Și era apropiindu-se de dînsul toți vameșii și păcătoșii, ca să-l asculte pe el. Și cărtiau fariseii și cărturarii zicînd, că: „Acesta pe păcătoși primesce și mănîncă cu dînșii.“ Și a zis cătră ei pilda aceasta grăind: „Care om dintre voi, avînd o sută de oi, și perzînd una dintre ele, nu lasă pe cele noauăzeci și noauă în pustie și merge după cea perdută, până când o află pe ea? Și aflînd-o o pune pe umerile sale bucurându-se. Și viind la casa sa chiamă, prietenii și vecinii zicînd lor: Bucurați-vă cu mine, că am găsit oaia mea cea perdută. Zic voauă, că așa va fi bucurie în ceriu de un păcătoș, ce se pocăoșce, de cât de noauăzeci și noauă de drepti, cărora nu le trebuesce pocăință. Sau care muiere avînd zece drahme, de perde o drahma, an nu aprinde făclia și mătura casa, și caută eu dinadinsul, până o află? Și aflînd-o chiamă prietenele și vecinele zicînd: Bucurați-vă cu mine, că am găsit drahma, care o am pierdut. Așa zic voauă: Bucurie se face înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătoș, ce se pocăoșce.“

Și a zis: „Un om avea doi feciori. Și a zis cel mai tînăr din ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cade de avuție. Și le-a împărțit lor avuția. Și nu după multe zile, adunînd toate feciorul cel mai tînăr, s'a dus într'o țară departe, și acolo a risipit toată avuția sa, viețuind întru desfrînări. Și cheltuind el toate, s'a făcut foamete mare întrăcea țară, și el a început a se lipsi. Și mergînd s'a lipit de unul din locuitorii țerei aceleia; și l-a trimis pe el la țarinele sale să pască porcii. Și doria să-și sature pînțelele său de roșcovele, ce mîncău porcii, și nimenea nu-i da lui. Iar venind întru sine a zis: Cați argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pîne, iar eu per de foame. Scula-mă-voiu și mă voiu duce la tatăl meu și voiu zice lui: Tată, greșit-am la ceriu și înaintea ta; și nu mai sunt vrednic a mă chieșa fiul tîu; fă-mă ca pe unul din argații tîi. Și sculîndu-se a venit la tatăl său. Iar el încă departe fiind, l-a vîzut pe dînsul tatăl lui, și i s'a făcut milă, și alergînd a căzut pe grumazii lui și l-a sărutat pe el. Și a zis lui feciorul: Tată, greșit-am la ceriu și înaintea ta, și nu mai sunt vrednic a mă chieșa fiul tîu. Și a zis tatăl cătră slugile sale: Aduce-ți haina cea dintăiu, și-l îmbrăcați pe el, și dați inel în mîna lui și încălțăminte în picioarele lui. Și aducînd vițelul cel gras îl junghiați; și mîncînd să ne veselim. Că fiul meu acesta mort era, și a înviat, și pierdut era, și s'a aflat. Și au început a se veseli. Iar feciorul lui cel mai mare era la țarină; și dacă a venit și s'a apropiat de casă, a auzit cîntece și jocuri. Și chiamînd pe unul din slugi l-a întreat, ce sunt acestea? Iar el a zis, că: Fratele tîu a venit, și a junghiat tatăl tîu vițelul cel gras, pentru că sîntos pe el l-a pri-

mit. Și s'a mâniat, și nu vrea să între; iar tatăl lui eșind îl ruga pe el. Iar el răspunzând a zis tatălui său: Iată, atâta ani slujesc ție, și nici odată porunca ta n'am călcat, și mie nici odată nu m'ai dat măcar un ed, ca să mă veselesc cu prietenii mei. Iar când veni fiul tău acesta, carele a mâncat avuția ta cu curvele, junghiași lui vițelul cel gras. Iar el a zis lui: Fiule, tu în toată vremea ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Se cade a ne veseli și a ne bucura, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, și perdut era, și s'a aflat."

103. Parabola despre economul înșelătoriu

Și zicea și cătră ucenicii săi: „Era un om bogat, carele avea un econom, și acesta a fost pîrit la el, că risipesce avuțiile lui. Și chieimând pe el i-a zis lui: Ce aud aceasta de tine, dă seamă de economia ta, că nu vei putea mai mult a fi econom. Iar economul a zis întru sine: Ce voi face, că domnul meu ia economia de la mine? A săpa nu pot, a cere mi-e rușine. Sciui ce voi face, că dacă voi fi scos din economie, să mă primească în casele lor. Și chieimând pe câte unul pe fiesce-carele din datornicii domnului său, a zis celui dintâiu: Cu cât ești datoriu domnului meu? Iar el a zis: Cu o sută măsuri de unt de lemn. Și a zis lui: Ia-ți zapisul tău și scrie cinci-zeci. Iar după aceea a zis altuia: Dar tu cu cât ești datoriu? Iar el a zis: Cu o sută măsuri de grâu. Și a zis lui: Ia-ți zapisul tău și scrie opt-zeci. Și a lăudat domnul pe economul nedreptăței, că înțelepțesc-e a făcut; că fiii voacului acestuia mai înțelepți sunt de cât fiii luminei întru neamul lor. Și eu zic voaș: Faceți-vă voaș prieteni din mamona nedreptăței, că dacă veți fi lipsiți, să vă primiască pe voi în corturile cele vecinice."

„Cel ce este credincios întrupușin, și întru mult credincios este; și cel ce este nedrept întru puțin, și întru mult nedrept este. Deci dacă întru cel nedrept, mamona, n'ați fost credincioși, pe cel adevărat cine îl va încredința voaș? Și dacă întru cel străin n'ați fost credincioși, pe cel ce este al vostru cine îl va da voaș? Nici o slugă nu poate la doi domni să slujască, pentru că sau pe unul va urî și pe altul va iubi, sau de unul se va ținea și de altul nu va grijî; nu puteți slujî lui Dumnezeu și lui mamona."

Și auzia acestea toate și fariseii, cari erau inbitori de arginți, și-l batjocuriau pe el. Și le-a zis lor: „Voi sunteți cei ce vă faceți pe voi drepți înaintea oamenilor, iar Dumnezeu scie inimile voastre, că ce este între oameni înălțat, uriciune este înaintea lui Dumnezeu. Legea și prorocii până la Ioan, de atunci împărăția lui Dumnezeu se bine vestesce, și fiesce-care spre aceea se silisce. Și mai lesne este, ceriul și pământul să treacă, de cât din lege o cirtă să cadă. Tot cela ce-și lasă muierea sa și ia alta, prea-curvesce; și tot cela ce ia pe cea lăsată de bărbat, prea-curvesce."

104. Parabola despre săracul Lazar și bogatul

„Și era un om oare-care bogat și se îmbrăca în porfiră și în vison, veselindu-se în toate zilele luminat. Și era un sărac oare-care anume Lazar, care zăcea înaintea ușii lui plin de bube și poștia să se sature din sfărîmăturile, cari cădeau din masa bogatului; ci și câinii venind lingeau bubele lui. Și a fost, că a murit săracul, și s'a dus de ingeri în sinul lui Avram; și a murit și bogatul și s'a îngropat. Și în iad ridicându-și ochii săi, fiind în munci, vede pe Avram de departe și pe Lazar în sinurile lui. Și el strigând, a

zis: Părinte Avrame, miluesce-mă, și trimite pe Lazar, să-și întingă virful degetului lui în apă, și să-mi răco-rească limba mea, că mă chinuesc în văpaia aceasta. Iar Avram a zis: Fiule, adu-ți aminte, că ai luat cele bune ale tale în viața ta, și Lazar așisderea cele rele; iar acum acesta se mîngăe, iar tu te chinuesci. Și peste toate acestea, între noi și între voi prăpastie mare s'a întărit, ca cei ce vor vrea să treacă de aici la voi să nu poată; nici cei de acolo la noi să treacă. Și a zis: Rogu-te dar, părinte, ca să-l trimieți pe dinsul în casa tatălui meu. Că am cinci frați, să le mărturisească lor, ca să nu vină și ei la acest loc de muncă. Și a zis Avram lui: Au pe Moisi și pe proroci, să-i asculte pe diușii. Iar el a zis: Nu, părinte Avrame, ci de va merge cine-va din morți la diușii, se vor pocăi. Și i-a zis lui: Dacă nu ascultă pe Moisi și pe proroci, măcar de ar și învia cine-va din morți, nu vor crede."

105. Isus despre sminteala și mustrearea frățască

Și a zis cătră ucenicii săi: „Cu neputință este să nu vie smintelele; dar vai aceluia, prin care vin. Mai de folos i-ar fi lui, de i-ar lega o piatră de moară de grumazii lui, și să se arunce în mare, decât să smintească pe unul dintre acești mai mici."

„Și de-ți va greși fratele tău, mergi și îl mustră pe dinsul între tine și între el singur. De te va asculta, ai dobândit pe fratele tău. Iar de nu te va asculta, mai ia împreună cu tine încă pe unul sau doi, ca în gura a două sau a trei mărturii să stea tot adevărul. Iar de nu-i va asculta pe ei, spune-l bisericii, și de nu va asculta nici de biserică, să-ți fie ție ca un păgân și vameș."

„Amin grăesc voaș: Ori câte veți lega pe pământ, vor fi legate și în ceriu, și ori câte veți deslega pe pământ, vor fi deslegate în ceriu. Iarăș grăesc voaș: Că dacă doi din voi se vor înțelege pe pământ, pentru tot lucrul, ce vor cere, va fi lor dela Tatăl meu, care este în ceruri. Că unde sunt doi sau trei adunați întru numele meu, acolo sunt în mijlocul lor." Atunci apropiindu-se Petru de dinsul a zis: „Doamne de câte ori va greși mie fratele meu și voi ierta lui? au doară, până de șapte ori?" Grăit-a Isus lui: „Nu-ți zic până de șapte ori, ci până de șapte zeci de ori câte șapte."

106. Parabola despre servitoriul nemilos

„Drept aceea asemănatu-s'a împărăția cerurilor omului împărat, care a vrut să ia seamă cu slugile sale. Și începând el a lua seama, au adus la dinsul pe un datornic cu zece mii de talanți. Și ne având el să plătească a poruncit Domnul lui să-l vîndă pe el, și pe muierea lui, și pe copiii și toate câte avea, și să plătească. Deci căzând sluga aceea se închina lui zicând: Doamne, mai îngăduesce-mă și îți voi plăti ție tot. Și milostivindu-se domnul slugelui aceleia, l-a slobozit pe dinsul și i-a iertat lui și datoria. Iar eșind sluga aceea, a aflat pe unul din soții săi, carele era datoriu lui o sută dinari, și apucându-l pe el, îl sugruma, zicând: Plătesce-mi ce îmi ești dator. Deci căzând soțul aceluia la picioarele lui, îl ruga pe dinsul zicând: Mai îngăduesce-mă și-ți voi plăti. Iar el n'a vrut; ci mergând l-a băgat în temniță, până când va plăti datoria. Iar soții lui văzând cele ce s'au făcut, s'au întristat foarte, și venind, au spus domnului lor toate, cele ce s'au făcut. Atunci chemându-l pe el domnul lui, i-a zis lui: Sluga vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat ție, pentru că m'ai rugat. Dar ție

nu ți-se cădea, să-ți fie milă de soțul tău, precum și mie mi-a fost milă de tine? Și mâiniind-se domnul lui, l-a dat pe el muncitorilor, până ce va plăti toată datoria lui. Așa și Tatăl meu cel mare va face voaue de nu veți ierta fiesce care tatelui seu din inimile voastre greșelele lor."

107. Isus despre puterea credinții

Și au zis apostolii Domnului: „Aduge-ne noaue credință.“ Iar Domnul a zis: „De ați avea credință ca un grăunte de muștar, ați zice dudului acestuia: desrădăcinează-te și te sădesce în mare, și v'ar asculta pe voi. Și cine dintru voi având slugă arând sau păstorind, care venind din câmp, va zice îndatăș: Trece de șezi? Ci, au nu-i va zice lui: Gătesce-mi ce voi u cina și înceingându-te slujesc-mi până voi u mânca și voi u bea și după aceea vei mânca și vei bea tu? Au doară va avea mulțămire slugei aceleia, căci au făcut cele ce i-s'au poruncit? Nu mi-se pare. Așa și voi, când veți face toate cele ce vi s'au poruncit voaue, ziceți; că slugi netrebnice suntem; căci ce am fost datori a face, am făcut.“

108. Învierea lui Lazar

Și era bolnav oare-care Lazar din Vitania, din satul Mariei și al Martei, surorii ei. Și era Maria ceea ce a uns pe Domnul cu mir și a șters picioarele lui cu părul capului seu, al cărei frate Lazar era bolnav. Deci au trimis surorile la el zicând: „Doamne, iată acela, pe care l iubesci, este bolnav.“ Iar Isus auzind a zis: „Această boală nu este spre moarte, ci pentru mărirea lui Dumnezeu, ca să se mărească Fiul lui Dumnezeu printr'insa.“ Și iubia Isus pe Marta și pe sora ei și pe Lazar. Deci după ce a auzit, că este bolnav, atunci s'a zăbovit în locul, în care era, doauă zile, iar după aceea a zis ucenicilor: „Să mergem iarăș în Iudeea.“ Zis-au lui ucenicii: „Ravi, acum te căutau Iudeii să teucidă cu pietre, și iarăș mergi acolo?“ Răspuns-a Isus: „Au nu doauă-spre-zece ceasuri sunt în zi? De va umbla cine-va ziua, nu se va împiedica, că vede lumina lumii acesteia; iar de va umbla cine-va noaptea se va împiedica, că lumina nu este întru el.“ Acestea a zis și după aceea a zis lor: „Lazar prietenul nostru a adormit, ci merg, ca să-l deștept pe el.“ Deci i-au zis ucenicii lui: „Doamne, de a adormit, se va mântui.“ Acestea zicea Isus despre moartea lui, iar lor le părea, că despre adormirea somnului zice. Deci atunci a zis Isus lor arătat: „Lazar a murit. Și mă bucur pentru voi, ca să credeți, că nu am fost acolo; ci să mergem la el.“ Deci a zis Toma, care se numesce Geamăn, celorlalți ucenici: „Să mergem și noi, ca să murim cu el.“

Deci venind Isus, l-a aflat pe el patru zile având acum în mormânt. Și era Vitania aproape de Ierusalim, ca la cinci-spre-zece stadii. Și mulți din Iudei veniseră la Marta și la Maria, ca să le mângăe pe ele pentru fratele lor. Deci Marta, după ce a auzit, că vine Isus, a eșit întru întimpinarea lui; iar Maria ședea în casă. Și a zis Marta către Isus: „Doamne, de ai fi fost aici, fratele nostru nu ar fi murit; ci și acum știu, că ori-cât vei cere de la Dumnezeu, îți va da ție Dumnezeu.“ Zis-a ei Isus: „Învia-va fratele tău.“ Zis-a lui Marta: „Știu, că va învia în ziua cea de apoi.“ Zis-a ei Isus: „Eu sunt învierea și viața, cel ce crede întru mine, de va și muri, viu va fi. Și tot cel ce este viu și crede întru mine, nu va muri în veac. Crezi aceasta?“ Zis-a lui: „Așa este. Doamne, eu am crezut, că tu ești Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, cel ce

ai venit în lume.“ Și acestea zicând s'a dus și a chemat pe Maria, sora sa, în taină, zicând: „Învătătoriul a venit și te chiamă.“ Acea, dacă a auzit, s'a sculat de grab și a mers la dînsul. Și încă nu venise Isus în sat, ci era în locul, unde l-a întimpinat pe el Marta. Iar Iudeii, cari erau cu dînsa în casă și o mângăiau pe ea văzând pe Maria, că degrab s'a sculat și a eșit, au mers după dînsa zicând, că merge la mormânt, ca să plângă acolo. Deci Maria venind unde era Isus și văzându-l pe el, a căzut la picioarele lui, zicând lui: „Doamne, de ai fi fost aici, nu ar fi murit fratele meu.“ Iar Isus, dacă o a văzut pe dînsa plângând și pe Iudeii, cari venise împreună cu dînsa plângând, a suspinat cu duhal și s'a turburat pe sine și a zis: „Unde l-ați pus pe el?“ Zis-a lui: „Doamne, vino și vezi.“ Și a lăcrămat Isus. Deci ziceau Iudeii: „Iată cum iubia pe el.“ Iar unii dintr'înși au zis: „Au nu putea acesta, care au deschis ochii orbului, să facă, ca și acesta să nu moară?“ Deci Isus iarăș turburându-se întru sine, a mers la mormânt, și era poșteră, și piatră era peste dînsa. Zis-a Isus: „Ridicați piatra.“ Zis-a lui sora mortului Marta: „Doamne, pute, că este a patra zi.“ Zis-a ei Isus: „Au nu ți-am spus ție, că de vei crede, vei vedea mărirea lui Dumnezeu?“ Și au ridicat piatra de unde era mortul zăcând, iar Isus și-a ridicat ochii în sus și a zis: „Părinte mulțămescu-ți ție, că m'ai ascultat. Și eu sciam, că pururea mă ascuți; ci pentru poporul, care stă împrejur am zis, ca să creadă, că tu m'ai trimes.“ Și acestea zicând, a strigat cu glas mare: „Lazare, vino afară!“ Și a eșit cel mort, legate fiindu-i mâinile și picioarele cu fași și fața lui cu măhramă era legată. Zis-a lor Isus: „Deslegați-l pe el și-l lăsați să meargă.“

Deci mulți din Iudeii, cari veniseră la Maria și au văzut cele ce făcua Isus, au crezut într'însul. Iar oare-cari din ei au mers la farisei și le-au spus cele ce a făcut Isus,

Deci au adunat arhierii și fariseii sobor și grăiau: „Ce vom face, că omul acesta multe semne face? De-i vom lăsa pe el așa, toți vor crede într'însul, și vor veni Romanii și vor lua și locul și neamul nostru.“ Iar un oare carele dintr'înși, Caiafa, arhieru fiind al anului aceleia, a zis lor: „Voi nu știți nimic. Nici gândiți, că mai de folos este noaue un om să moară pentru popor, și nu tot neamul să piară.“ Iar aceasta nu de la sine o a zis, ci arhieru fiind al anului aceleia, a prorocit, că era Isus să moară pentru popor. Și nu numai singur pentru popor ci ca și pe fiii lui Dumnezeu cei risipiți să-i adune într'u una. Dară dintru aceea zi s'au sfătuit să-l omoară pe el. Deci Isus nu mai umbla de față între Iudei, ci s'a dus de acolo într'o lature aproape de pustie, întru o cetate, ce se chiamă Efreim, și acolo petrecea cu ucenicii sei.

(Va urma)

Varietăți

Botezul Domnului în Panciova. „*Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile tale și nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda măririi Tale.*“ Stihul acesta nu s'a mai auzit de veacuri poate în dulcea noastră limbă românească în Panciova pe malul stîng al Timișului, până anul acesta. Se vede, că Românii de acolo s'au trezit, rupînd legăturile, ce aveau cu Sîrbii, formându-și singuri parohie româ-

nească, ca să asculte dumnezeescile slujbi în limba moșilor și strămoșilor lor. Cât sunt de însufleți sermanii Români de acolo, cari până-acuma erau Sârbi, ne poate dovedi boboteaza din anul acesta. Românașii noștri cu mic cu mare s'au grăbit a participa la sânta liturgie și la sfințirea apei. Liturgia s'a săvârșit prin zelul preot local Iacu Cerbu. Responsurile liturgice au fost executate de corul vocal din Satul-nou sub conducerea vrednicului învățătoriu Alexandru Andreiu. Cântările au fost precis executate, ce poate servi atât corului cât și conducătorului spre onoare. Capela era îndesuită de creștini, dar nici na me mir, căci inteligența română — cu o unică excepțiune — a premers cu exemplu. „*Glasul Domnului peste ape strigă zicând*“ întreg publicul l-a ascultat cu lacrimi în ochi, și cu drept, căci părintele Cerbu l-a cântat cu mare emoțiune. N'a lăsat nimic de dorit însă nici d-l Păntilie Dajdea învățătoriu din Săn-Mihaiu, funcționând ca cantor. În-treaga procesiune a fost un act impunătoriu, la care parte a luat public numeros, chiar străinii, pe cari l-am auzit lăudând pe Pancioveni și în genere pe toți Români. La rugarea harnicului preot comanda militată a pus la dispoziție o companie de onoare, care prin mai multe salve a arătat însemnătatea zilei. Țiuta companiei a fost escelentă și a fost condusă de d-l căpitan Vătășan. Nu pot cu aceasta ocaziune să nu laud pe părintele Cerbu, care e un preot cult și harnic și nu lasă nimic de dorit. Ce privesce pe d-nii avocați P. Tisu și Dr. A. Bircescu, jertfesc foarte mult. Peana mea nu-i în stare îndestul a-i lăuda, cu atât mai mult vorbesc faptele. Onoare lor. Epitropii Tana Marian și Jica Ardelean își dau toată truda a atrage și pe frații lor, cari stau pe gânduri să se despartă de Sârbi, ori nu. Botezul din Panciova a arătat, că Români fac progrese și deși săraci pe lângă Sârbi, știu prin limbă, prin purtarea modestă și amicală să impună publicului Panciovei. Numai înainte 'bravi Români Pancioveni, căci în cartea sorții scris este cu litere de aur: „Viitoriul este și are să fie al nostru“ ! — *Un privitoriu.*

Mulțămită publică. Din incidentul participării corului „Societății române de cântări și musică“ la înmormântarea în Domnul repozatei soții a domnului *George Băiașiu*, membru fondator al numitei societăți. D-sa a binevoit a dona suma de 50 (cincizeci) coroane pentru serbarea jubileului, respective pentru sântirea steagului societății noastre, pentru care don venim a aduce și pe aceasta cale cele mai călduroase mulțămiri. Deu D-zeu, ca esemenea esemple să afe încă mulți imitatori. Caransebeș la 16/29 Ianuarie 1902. — *Comitetul.*

Școlare. Ni-se comunică, că Duminecă în 13:26 Ianuarie a. e. s'a ținut alegerea de învățătoriu la școala confesională gr. or. rom. din comuna *Brebul* sub conducerea Prea On. Domn Propresbiter tractual Andreiu Ghidiu. Sinodul parohial cu totalitatea voturilor (58) a ales de învățătoriu pe tinerul Florea Ivan, care

până aci era acolo învățătoriu substituit. — Ministru de culte și instrucțiune publică a numit învățătoare la școala din Lărlova pe d-ra Elisaveta Belcota, absolventă a pedagogice noastre.

Din diece.ă. Din Temerești ni se scrie, că nou denumitul învățătoriu de acolo George Uzonescu a înființat un cor bisericesc, care prima oară a cântat sânta liturgie în ziua de Crăciun, iar la Botezul Domnului a dat și un concert, la care a luat parte afară de Temereșteni, încă și alt public din împrejur, ba chiar și din Făget. Progresele corului sunt mari, succesele multămitoare. Comitetul exprimă mulțămită atât d-lui Uzonescu, cât și coriștilor.

Telefonul întrebuițat la serviciul dumnezeesc. În orașul Mun-Plessan din America guvernul din cauza unei epidemii de vërsat a fost necesitat să închidă toate bisericile și școlile. Pentru ca pe timpul acestor măsuri credincioșii să nu fie lăsați fără de serviciul divin, preoții esoperară dela guvern încuviințarea, de a ținea în bisericile, de altfelu închise pentru popor, serviciul divin, și anume înaintea unui aparat de telefon, cu ajutoriul căruia credincioșii și din casele cele mai depărtate ale orașului puteau să asculte s. liturgie. Unii preoți în astmod să fi rostit cuvântări.

Un acoperemēt de altar din pēr de om. Un credincios bogat din Londra a dăruit bisericei un acoperemēt pentru masa de altariu, care nu e făcut din pânză, ci e țesut din pēr de om. El conține pēr negru, alb, blond și brun, tivitura e făcută din pēr roșu. Toți perii aceștia sunt împlețiți în mod artistic. La acoperemētul acesta, lung de 3 metri și lat de 1 m., a lucrat un friser 10 ani. El l-a vëndut cu 44.000 cor.

Casul misterios. Referitoriu la cazul misterios din Mărcina publicat în „Foaia Diecesană“, părintele Aurel Popoviciu scrie: Întemplările din casa parohianului meu, respective atacurile nevastei din chestiune, nu sunt proveniente de vre-un morb oare-care, ce mi s'a observat din mai multe părți, ci aici este într'adevăr vorba de manoperile unui spirit invisibil, ceea-ce ne arată destul de lămurit următoarea întemplare: Casnicii cu pricina într'o bună dimineată au observat în chilie unde pentru prima oară s'au produs acțiunile descrise, oarecare nerënduială; mobilele chiliei adecă au fost mutate dela locul lor. Pentru ca casnicii să se convingă mai bine despre această aranjare nedorită, au cam strins cele mă-runțișuri de acolo și le-au așezat toate la locul lor, fiind de altfel acei creștini ai mei oameni cu bună rënduială. În ceealaltă zi intrând în chilie, spre marea lor mirare s'au convins, că da, un aranjier nepoftit a mutat mobilele și alte obiecte dela locul lor, și anume: o laviță mai mică, de circa un metru lungă, 1/2 m. lată, plină cu haine, carea era așezată sus pe altă laviță mare, iarăș cu haine, zic, cea mică au aflat-o luată jos, pusă în mijlocul chiliei, destrucată de astrucământul ei și hainele, ce se aflau într'insa, scoase și

asvêrlite sub pat, de asemenea hamele de pe pat trase jos pe pământ. Iată aceste s'au petrecut în absența nu numai a nevastei atăcate, ci și a ori căruia căsean, deci nu poate fi vorba de vr'un morb al nevastei. — Uitasem în corespondința mea trecută se spun, că în noaptea, în care am fost scrisul acolo de față, am constatat, că sgomotul și rășchieturile făcute în jurul nevastei la întunec se produceau cu o înverșunare mai mare ca ziua și la lumină, căci scrisul am micșorat lumina lampei, ce atârna la grindă, când apoi sgomotul era mai mare, cum adevă intorceam fitilul, micșoream ori măriam lumina lampei, așa se produceau și rășchieturile și sgomotul: mai moale ori mai tare. — Spre orientare comunic, că de un timp încoace au încetat acele întâmplări misterioase din casa omului nostru, dar nu cu desăvârșire, însă foarte puțin și rar de tot să mai aude câte-o rășchietură, 1—2 ori pe zi, și la 2—3 zile odată. — Nevasta e pe deplin sănătoasă și veselă.

Incediu mare pe muntele Athos. Mănăstirea *Sfântul Pavel* de pe Muntele-Athos a ars săptămâna trecută până în temelii. Starițul mănăstirii și noauă călugări și-au aflat moartea în flacări; douăzeci de călugări au îndurat arsuri grave, iar alți mulți au scăpat cu arsuri mai puțin periculoase. Minune, că pe când întreg edificiul mănăstirii a ars până în temelii și chiar și poarta de fer de la curtea mănăstirii s'a topit de năduful focului, biserica din curtea mănăstirii a rămas neatinsă de foc. Arhivul, bogat în acte și documente de mare valoare, a fost salvat.

Promontoriul Athos e reședința unei întregi republice de călugări, care constă din douăzeci mănăstiri, zece sate, 250 chilii solitare și 150 locuințe de sihastri, în cari locuiesc circa cinci mii de călugări și toți atâția servitori (frați). Asupra călugărilor — de toate naționalitățile greco-orientale — guvernează o corporațiune compusă din douăzeci delegați și 4 preșidenți. Accasta corporațiune administrează averea și îngrijesce de tributul, ce e a se solvi sultanului. Locuiesc la mijlocul muntelui într'un sat, ce se află într'o poiană la înălțime de 2000 metri și are 400—500 locuitori, bărbați toți (femeile n'au intrare pe Muntele-Athos). Mănăstirile, bisericile și capellele sunt fundațiuni de ale diferitelor națiuni. În mănăstirea Lavra se află o bibliotecă veche, de foarte mare valoare.

Posta Redacției

Cuptoare. Vom lua act de instalare.

Concurse

Pe baza ordinațiunii Ven. Consistoriu diecesan ddo 2 Iuliu Nr. 2751 Șc. ex 1901 pentru ocuparea postului învățătoresc dela școala confesională gr. or. română din comuna **Berini**, protopresbiteratul Buziașului, se escrie concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia Diecesană“.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt:

1. Salariu anual în bani gata 321 cor, 80 fil.
- 2 14 Hectolitri grâu socotiți în bani 188 cor.

3. 14 Hectolitri cucuruz socotiți în bani 100 cor.
4. 20 metri de lemne în natură numai pentru învățătoriu, ce fac 80 cor.

5. Cortel liber cu două chilii, cămară, cuină, jumătate juger grădină intravilană și jumătate estravilană.

6. Paușal pentru scripturistică 10 cor.

7. Pentru participarea la conferințele învățătoresci și adunarea generală a reuniunii învățătoresci 26 cor.

8. Dela înmormântări unde va fi poftit 1 cor.

9. Pentru încălzirea școalei comuna dă 16 metri lemne.

10. În afaceri officioase și pentru aducerea lemnurilor necesari în curtea școalei învățătoriu capătă trăsuri grătuite.

11. Învățătoriu ales este îndatorat a compune socoata bisericii și a cultului pentru ce primosce o remunerație de 10 cor.

Învățătoriu ales e obligat a purta cantoratul în și afară de biserică, a instrua pe școlari și școlarițe cântările bisericii.

Pentru servii învățătoresci prestate înainte de ocuparea acestui post vacant, comuna nu acoardă nici un emolument decât numai cele espuse în acest concurs.

Comitetul parohial dorește, ca recurenții să se presinte în vr'o Duminecă sau serbătoare în sânta biserică, dar nici de cum în ziua de alegere.

Doritorii de a ocupa acest post au a-și trimite recursele, provăzute cu documentele prescise și adresate comitetului parohial din Berini, la Prea On. Oficiu protopresbiteral din Buziaș.

Berini la 21 Novembre 1901. 2—3 [3]

Comitetul parohial

În conțelegere cu mine: *Ioan Pepa* protopresbiter.

Pentru îndeplinirea postului de capelan, creat lângă preotul deficient Maxim Bălan din **Iabuca**, prin decisul consistorial din 21 Decembre 1896 Nr. 3213 B., se escrie prin aceasta concurs cu termen de 30 de zile dela datul publicării în „Foaia Diecesană“.

Emolumentele acestui post sunt:

1. Cortel liber, de care îngrijesce comuna bisericească.

2. Jumătate din sesiunea parohială.

3. Anualmente câte 2 coroane dela fiecare familie din Iabuca, care emolument încetează însă cu moartea preotului Maxim Bălan.

4. Jumătate din venitele stolare usitate în parohia materă și filia Mesciu.

5. Jumătate din birul parohial usitat.

Doritorii de a ocupa acest post au să-și trimită petițiunile lor, ajustate cu documentele de lipsă pentru parohii de clasa a treia și adresate comitetului parohial, oficiului protopresbiteral gr. or. rom. al Vêrșetului în Srediștea-mică poșta Nagy-Szredistye.

Caransebeș în 15 Ianuairu 1902.

1—3 [4]

Consistoriu diecesan.

MERSUL TRENURILOR

Valabil dela 1 Octomvre n. 1901

Budapesta, gara de Vest (ny. p. u.), — Orșova — Verciorova

Or. Os. Ex. I	P. I—III	P. I—III	A. I—II	P. I—III	M. II—III	Stațiunile	Or. Os. Rx. I	P. I—III	P. I—III	A. I—II	P. I—III		
1130 433	815 149	830 531	280 802	650 520	.	pleacă sosesc	Budapesta Timișoara-Iosefin	1250 803	.	715 930	.	125 750	740 153
439 545	205 357	610 823	810 924	713 854	.	pleacă sosesc	Timișoara-Iosefin Lugos	737 646	.	747 676	712 507	738 620	115 1131
Joi și Duminică	843 750	.	.	157 1242	.	sosesc sosesc	Buziaș M.-Ilia	Mercurea și Duminică	.	150	.	.	720
.	.	150 602	150 602	330 639	.	pleacă pleacă pleacă pleacă	Marginea M.-Ilia Buziaș	.	.	1242	.	330 1242	.
547 632	402 523	831 941	929 1029	910 1032	.	pleacă pleacă	Lugos Caransebeș	644 602	.	611 512	502 400	614 531	1123 1024
823 853	711 800 828	.	1230 1256	1221 110 138	411 543 639	pleacă pleacă sosesc	Domășnia-Cornia Băile-Herculane Orșova	.	333 233 315	.	.	414 327 253	844 733 655
859 907	.	.	111 120	230 239	.	pleacă sosesc	Orșova Verciorova	255 215	.	1259 1250	.	226 213	.

Budapesta, gara de Vest (ny. p. u.), — Timișoara — Baziaș

M. I—II	P. I—III	P. I—III	P. I—III	P. I—III	P. I—III	Stațiunile	P. I—III	P. I—III	P. I—III	P. I—III	P. I—III	
650 520	815 149	830 531	280 802	650 520	.	pleacă sosesc	Budapesta Timișoara-Iosefin	715 930	125 710	125 710	740 153	
830 843	210 222	822 854	846 858	608 621	.	pleacă sosesc	Timișoara-Iosefin Chisoda	805 753	742 725	703 651	635 623	1257 1245
1030	1125	552	1021	458	.	sosesc pleacă	Buziaș Buziaș	1019	552	1030	456	1125
.	223	835	.	622	.	pleacă sosesc	Chișoda Jebel	752 724	.	650 620	.	117 1249
.	251	901	.	653	.	sosesc sosesc	Ciacova Boca	656 520	.	548	.	1216 1015
.	318	944	.	737	.	pleacă sosesc	Boca Ciacova	.	.	930 737	.	453 318
.	453	.	.	930	.	pleacă sosesc	Jebel Voitec	719 706	.	619 606	.	1245 1232
.	1015	530	.	548	.	sosesc sosesc	Gataia N.-Bogșa	612 424	.	508 340	.	1103 915
.	1216	656	.	548	.	pleacă sosesc	N.-Bogșa Gataia	1150 1010	.	1011 815	.	554 359
.	255	902	.	658	.	pleacă sosesc	Voitec Verșeț	704 554	.	601 452	.	1230 1120
.	308	915	.	711	.	sosesc sosesc	Gataia Buziaș	403 152	.	.	.	605 418
.	350	1010	.	815	.	sosesc sosesc	T.-Cubin Panciova	201 217	.	.	.	350 401
.	554	1150	.	1011	.	pleacă sosesc	Panciova T.-Cubin	952 1023	.	1235	.	.
.	915	424	.	340	.	pleacă sosesc	Buziaș Gataia	547 349
.	1108	612	.	508	.	pleacă sosesc	Verșeț Iasenova	537 505	.	447 415	.	1115 1043
.	310	919	.	717	.	sosesc sosesc	Oravița Anina	.	.	225	.	.
.	420	1025	.	827	.	pleacă sosesc	Anina Oravița	1105	.	.	.	510 1046
.	.	502	.	349	.	pleacă sosesc	Iasenova Bazias	450 404	.	405 323	.	1037 955
.	.	631	.	547	.	sosesc sosesc
.	1023	.	.	1255	.	sosesc sosesc
.	952	.	.	1205	.	pleacă sosesc
.	.	201	.	350	.	pleacă sosesc
.	.	152	.	418	.	pleacă sosesc
.	.	403	.	605	.	pleacă sosesc
.	434	1033	.	837	.	pleacă sosesc
.	504	1100	.	907	.	sosesc sosesc
.	.	1255	.	.	.	pleacă sosesc
.	1046	.	.	306	.	pleacă sosesc
.	1105	pleacă sosesc
.	510	1105	.	913	.	pleacă sosesc
.	550	1144	.	954	.	pleacă sosesc

Observări: Oarele, ce stau de a stânga stațiunilor, să se citească de sus în jos; iar cele ce stau de a dreapta de jos în sus. Timpul dela 6 oare dimineața până la 5 oare și 59 minute sara este însemnat cu sublinierca minutilor. Or. Os. Ex.=Trenul Orient-Ostende-Expres, A.=Tren accelerat, P.=Tren de persoane M.=Tren mestecat.